

✠

PAX

MANE

NOBISCUM

DOMINE

List oblátů svatého Benedikta

1 / 2003

(7)

	Obsah	
Obsah		2
I. Duchovní slovo		3
A na té skáleChristoph kardinál Schönborn, OP		3
Apoftagma – povzbuzení k dokonalosti.....		3
Ze zjevení svaté Gertrudy Veliké		4
II. Historie, tradice a současnost našeho opatství a benediktinského řádu		5
Emauzská kronika – bratr Simeon Starý, OSB – 3. část.....		5
Svatá Gertruda z Helfty (1256 –1302) – 700. výročí úmrtí		6
Historie a obnova kláštera Panny Marie v Helftě		7
Z liturgického kalendáře: Svatá Aya (Agia) z Montu, OSB		8
Benediktinky v Polsku – PAX – 1933		8
III. Obláti benediktinského kláštera – setkání s benediktinkami, benediktiny a obláty v Emauzích 24. 11. 2002.....		9
Historie oblátů – bratr Jeroným, OSB		9
Jak jsem se stala oblátkou sv. Benedikta – Scholastika, OblSB .		11
Formace oblátů – S. Anežka, OSB		12
Historie oblátů v Emauzích ve 20. století		14
IV. Liturgie a praktický křesťanský život		16
ORA ET LABORA – spojení práce s modlitbou - 2. část		16
Modlitba ke svatému Michaelu Archandělovi		18
V. Zprávy		19
Reichenau		19
Mnichov – Sestra Agape Gensbaur, OSB		19
Mons. P. Jiří Reinsberg – 60. výročí kněžského svěcení		19
Zprávy z Emauz		20
Pořad bohoslužeb		20

Letošní velikonoční svátky jsou pro náš klášter obzvláště významné, neboť byly dokončeny opravy v kostele a na velikonoční pondělí dne 21. dubna 2003 bude slavnostně posvěcen nový oltář arcibiskupem z Pannonhalmy Asztrikem Várszegi, OSB.

Přejeme požehnané prožití velikonočních svátků.

V Praze 13. dubna 2003

I. Duchovní slovo

A na té skále...

Církev je neoddelitelně duchovní společností i viditelnou strukturou, zřízenou na této zemi. Tato viditelná struktura a současně duchovní společenství má konkrétní dějiny, které opět mají svou prehistorii.

„Zárodkem a počátkem království je malé stádce (Lk 13,32) těch, které Ježíš přišel shromáždit kolem sebe a jimž se on sám stal pastýřem. Oni vytvářejí opravdovou Ježíšovu rodinu“ (Katechismus 764). Této společnosti dává sám Ježíš životní pravidlo, jistý řád, úkol.

On sám je nepochybně jejím středem – jeho slovo, jeho pokyny, především jeho osoba. To, co si nikdy žádný rabbi pro sebe nenárokoval, to je u Ježíše výchozím bodem jeho společnosti: „Ty mne následuj!“ (Mk 1,17; 2,14). V kruhu rabínských žáků je středem Tóra, zde je středem Ježíš. Kdo chtěl studovat Tóru, sám si vybral svého učitele a mistra, zde však: „Ne vy jste si zvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo“ (Jan 15,16).

Sám Ježíš učí svou „rodinu“, svůj okruh učedníků, novému způsobu jak žít a jednat (srov. Mt 5,6). Dává jim novou, vlastní modlitbu – Otče náš (Lk 11,2-4).

O svém úkolu shromáždit ovce domu izraelského (srov. Mt 15,24), o svém poslání „hledat ztracenou ovci“ (Lk 15,4-7), mluví Ježíš v obrazech a podobenstvích, která jakoby všechna obsahovala jakousi „implicitní ekleziologii“: např. obraz svatby, o Boží setbě, o rybářské síti.

Vzbuzuje to opětovně údiv a úžas, jak poctivě a pravdivě referují evangelia o tom, že učedníci nebyli žádnými „vzornými žáčky“ ve škole Mistrově. Není to jeden z nejsilnějších argumentů pro historicitu evangelí, že se v nich tak často bez příkras mluví o selhání, o nechápavosti apoštolů? A jaké je to zrcadlo pro nás, kteří jdeme v jejich slépějích. Od vnějšího „být s Ježíšem“ na začátku, až k Pavlovu „být v Kristu“ je dlouhá cesta.

Christoph kardinál Schönborn, OP

Milovat církev, nakladatelství Nové město, Praha 1998

Apoftegma – povzbuzení k dokonalosti

Abba Marek řekl: „Zákon svobody učí celé pravdě. Mnozí lidé mu rozumí podle přirozeného poznání, avšak málokdo jej chápe ve smyslu plnění příkázání. Nehledej jeho vyplnění v přirozených ctnostech. Člověk totiž není pokládán za dokonalého v závislosti na nich. Vyplnění zákona svobody je přeče skryto v Kristově kříži.“

Apoftegmata I, str. 41, Břevnov 2000

Ze zjevení svaté Gertrudy Veliké

O účinku modliteb za druhé

„Můj Pane, jaký užitek budou mít tito lidé, za něž se modlím, když necítí účinek mých modliteb, a proto nemohou očekávat žádnou útěchu?“ Náš Pán odpověděl následujícím přirovnáním: „Když nějaký král po dlouhé válce uzavře mír, pak se o tom ti, kdo žijí daleko od něho, nedozví, dokud se k tomu nenaskytne vhodná příležitost. Stejně tak ani ti, kdo se ode mě odloučili v důsledku své nedůvěřivosti či jiných nedostatků, nemohou nic cítit, když se druzí za ně modlí.“ „Ale Pane,“ odpověděla Gertruda, „tys mi dal poznat, že někteří z těch, za něž se modlím, od tebe odloučení nejsou.“ „To je pravda,“ připustil náš Pán, „ale ten, komu dá král vyznamenání osobně, nikoli prostřednictvím svých úředníků, si musí na tuto poctu počkat. A tak i já jim dám poznat účinek tvých modliteb, až uznám, že to pro ně bude nejvýhodnější.“

O tom, že vždycky necítíme plody své modlitby okamžitě

Když si jiná žena stěžovala, že se jí nedostalo ovoce modliteb, které za ni druzí obětovali, světice tuto záležitost předložila Bohu a dostala následující odpověď: „Zeptej se této ženy, co by považovala za nejvýhodnější pro svého bratrance či pro jiného příbuzného, jemuž z celého srdce přeje dobro. Zdalipak by chtěla, aby se mu léna, které mu náleží, dostalo v dětském věku a mohl si s jeho výnosy dělat, co se mu zlíbí? Na základě lidské prozíravosti by měla odpovědět jedině tak, že by bylo výhodnější, aby tomuto člověku odkázala právo na ono léno a na výnosy z něho teprve tehdy, až s tím bude schopen rozumně nakládat. Jinak by totiž mohl majetek marnotratně promrhat. Ať se tedy spoléhá na moji moudrost a na mé božské milosrdenství, protože jsem její Otec, Bratr i Choť a chci věc zařídit tak, aby to bylo ku prospěchu jejímu tělu i duši, a sice s mnohem větší péčí a věrností, než by to byla ona schopna zařídit pro kohokoli ze svých příbuzných. Necht' důvěřuje, že uchovám ovoce všech jejích modliteb, které ke mně pronikají, dokud nenastane příhodná doba. Pak jí dovolím, aby se z něho mohla radovat. Zcela jí je vydám do rukou, aniž by je mohl někdo zkazit nebo ji o ně připravit svou neodbytností. Ať je přesvědčena o tom, že toto je pro ni mnohem užitečnější, než kdybych do její duše vлил nějakou sladkost, která by se pro ni mohla stát příčinou chlouby nebo by se mohla zakalit pýchou či jí přinést nějaké časné dobro, které by se projevilo jako příležitost ke hříchu.“

*Ženy ženám – výběr duchovních textů,
Karmelitánské nakladatelství 2001*

II. Historie, tradice a současnost našeho opatství a benediktinského řádu

Emauzská kronika

bratr Simeon Starý, OSB - 3. část

Klíčava je lesní potok, který neprotéká žádnou vesnicí. Tam jsme pomáhali dělat betonovou hráz, která má asi 90 000 kubických metrů betonu. Z toho jezera se bere pitná voda pro Kladno. Polovička přišla do lomu. I já měl to štěstí, že jsem se tam dostal. Kladno nemělo vodu, tu se s tím velmi spěchalo. V pondělí ráno se začalo a končilo se v sobotu v poledne. Jeden týden jsem pracoval na odpolední směně, to je od 2. hodiny do 10. Druhý týden od 6 hodin ráno do 2 odpoledne. Třetí směna byla od deseti večer do šesti hodin ráno. Já jsem se dostal do nejslabší party. My vydělávali čisté mzdy 800 Kčs za měsíc. Nejsilnější parta byla Jiraškova. Jiraško byl slovenský klerik před vysvěcením, piarista. Hoši měli nohy jak srnky a uměli lézt po té stráni (odstřelu) jako kamzíci. Ti vydělávali 1000 Kčs za měsíc. Já první dva roky neměl stále žádné peníze. Přišel jsem na bratra Kosmase, že jej prosím, aby mi půjčil na dlouhý kabát „huberťák“, ale ten mi řekl, že mi nic nepůjčí, ale že mi dá nový. A skutečně. Krásný teplý kabát, lepší než „hubertus“. Tehdy byly potraviny na lístky a já část lístků odevzdal na obědy do závodní kuchyně a zbytek masových lístků poslal sestře do rodiště. Koupil jsem si salám a snědl a žaludek bolel. Tu jsem dal lístky pryč. Snědl jsem 6 kg chleba za týden, ale žaludek nebyl spokojen, stále bolel. Při noční směně jsme měli málo kamenů. Tu jsme velké kameny (botáry) rozbíjeli ručně. Já byl nejsilnější v pondělí, ale v úterý už to začalo, jako by to bylo v sobotu, nestačil jsem partě. Předpis byl naložit 8 vozíků za směnu, a já hloupý jsem je chtěl mít pěkně vrchovaté. Na Klíčavě jsme měli 3 roky zmocněnce Štočka. Když mě nadháněl, tu jsem se mu nedal. Ovšem bylo to přičiněním dvou salesiánů a jednoho bratra jezuitu, že mne před ním varovali. Štoček sháněl prohlášení od bratrů, že se nebudou stýkat se spolubratřimi. To byl hlavní bod. Dělal z nás zrádce! Ty časy se opakovaly, když jsem po noční směně zakopával o pražce po úzkokolejně dráze. (V Praze ve válce jsem byl zaměstnán u kniháře, který pracoval na válečných dodávkách a pracovalo se dlouho do noci, kdy jsem též zakopával o chodníky, když jsem přecházel ulic, protože jsem spal v chůzi). Večeři jsme si připravovali sami. Na světnici, kde bylo 10 lidí nebylo místa jen pro jeden vaříč a nemohli jsme se všichni vystřídat. Proto taková spotřeba chleba. Každý den jeden kilogram. Poslední rok jsme pracovali v lomu sami, na jednu směnu, a to jsem se napracoval o polovici méně. Na Klíčavě nám zahynul na betonáře jeden bratr redemptorista. Mistr jej poslal uvolnit cement, který se nechtěl sypat ze „sila“ (válec

vysoký 9 m a široký 2 m). On to tušil. Mluvil jsem s ním asi týden před tím. Ptal se, jaké je to v nebi. Mírek, tak se jmenoval řeholním jménem, byl též u generální svaté zpovědi. Abych nezapomněl, Štoček, ten zloduch, mého jednoho spolubratra zpracoval k podepsání prohlášení, že se s námi nebude stýkat. On totiž byl stále nemocný na nohy a Štoček využil toho jeho neštěstí. Mě na to upozornili jezuité, kteří s ním bydleli. Já šel a domluvil mu, a on hned šel za zmocněncem a prohlásil, že ten podpis učinil z neznalosti věci a že jej ruší. Na mne neřekl nic. No, chlapec statečný!

Svatá Gertruda z Helfty (1256 – 1302)

700. výročí úmrtí

V následujícím příspěvku se vracíme k významnému výročí loňského roku – 700 let od úmrtí svaté Gertrudy Veliké (z Helfty). Jde o jednu ze světic, kterou připomínají naše stanovy oblatů svatého Benedikta. U svaté Gerty mají základ invokace litaní k Božskému Srdci.

Svatá Gertruda se narodila 6. ledna 1256 poblíž Eisleben. Nevíme nic o jejích rodičích, podle jejího vyjádření se zdá, že byla sirotek. Jako dítě-oblát byla přivedena do kláštera, kde byla abatyší Gertruda z Hackenbornu. Gertruda se ocitla v dívčí škole při opatství. Školu vedla a výchovu dívek zajišťovala svatá Mechtildou z Hackenbornu, mladší sestra abatyše, autorka „Liber Specialis Gratiae“. Malá Gertruda vynikala jako bystrá, inteligentní a pohotová studentka.

Nevíme, jak se Gertruda dostala do klášterní školy, ale víme jistě, že se připojila asi po 15. roce ke komunitě, která žila pod Řeholí svatého Benedikta a byla ovlivněna reformním hnutím z Citeaux. Žilo zde tehdy asi 100 sester. Jako novicka studovala Gertruda liturgii, Písmo, Řeholi svatého Benedikta, patristickou a jinou duchovní literaturu mnišské tradice. Až do svých 24 let byla plně zaujata studiem, což jí přivodilo pochybnosti v jejím duchovním povolání v adventě roku 1280. Krátce po jejích 25. narozeninách zažila poprvé vidění, které ji přivedlo k mystickým modlitbám a ke změně života. Vzдалa se svých literárních studií a plně se oddala modlitbám a studiu Písma svatého.

Neznáme zcela přesně datum úmrtí – zemřela buď v roce 1301 nebo 1302. Na dvě století upadla téměř do zapomenutí. Její spisy byly vydány v 16. století a od té doby byly mohutným inspiračním zdrojem významným duchovním osobnostem (Svatá Terezie z Ávily, reforma Karmelu ve Španělsku a Francii, Suarez, svatý František Saleský, Dom Guéranger).

Svatá Gertruda patří k mnišství konce 13. století a je možná největší ženou – spisovatelkou a mystičkou tohoto období. Připomíná nám Boží bezpodmínečnou lásku ke všemu stvoření ve vykupitelském poslání

Ježíšově. Gertrudina mystická modlitba je kristocentrická a Kristovo lidství je vykresleno jako Nejsvětější Srdce, pokladnice milostí. Nikdy neztrácí pohled na Ježíše, který přichází jako božský i lidský.

Svatá Gertruda nebyla nikdy formálně kanonizována. Byla vždy uctívána v benediktinských klášterech. Officium bylo schváleno v Římě v roce 1606. Svátek svaté Gertrudy byl rozšířen na celou církev Klementem XII. v roce 1738 a dnes je slaven 16. listopadu. Papež Benedikt XIV. připojil k jejímu jménu „Veliká“, aby ji odlišil od abatyše Gertrudy z Hackenbornu a aby byla vystižena hloubka jejího duchovního a teologického vhledu. V minulosti se svátek slavil též 17. listopadu nebo i 15. listopadu.

Úcta ke svaté Gertrudě v Praze:

Socha svaté Gertrudy se nachází v kostele Břevnovského kláštera při jednom z bočních oltářů.

U svatého Gabriela na Smíchově je na stěně v presbytáři vyobrazena svatá Gertruda se svatou Mechtildou z Hackenbornu. Právě na svátek svaté Gertrudy 17. listopadu byla benedikována první abatyše svatogabrielská Adelgundis.

Historie a obnova kláštera Panny Marie v Helftě

V 13. století byl klášter v Helftě známý jako „Koruna německých ženských klášterů“. Šlo o vedoucí duchovní ženský klášter v německy mluvících zemích. Založen byl v roce 1229, v roce 1258 sestry přesídlily do Helfty.

Významnými osobnostmi jsou dvě Mechtildy a dvě Gertrudy:

- * Svatá Mechtilda z Magdeburku (1207-1282), autorka mystických spisů
- * Gertruda z Hackenbornu (1231-1291), abatyše v letech 1251-1291
- * Svatá Mechtilda z Hackenbornu (1241-1299), mystička
- * Svatá Gertruda z Helfty – Veliká (1256-1302), autorka mystických spisů

V letech 1342–43 byl klášter zpuštěn, sestry se přestěhovaly do Nové Helfty. Během německé selské války v roce 1525 byly sestry nuceny se vrátit do starých budov. V roce 1542 během reformace byl klášter sekularizován.

Takto zešířena se věnujeme historii tohoto kláštera proto, že v současné době jsou v Helftě opět sestry cisterciáčky. V roce 1992 vznikla Společnost přátel kláštera Helfta. Tato společnost sbírala peníze a v roce 1994 zakoupilo biskupství Magdeburk klášterní areál zpět do církevního vlastnictví. V roce 1999 byla dokončena hrubá stavba. Klášter se obnovuje za pomoci německých a rakouských klášterů.

Konstantina, OblSB

Z liturgického kalendáře:

Svatá Aya (Agia) z Montu, OSB – 18. dubna

Možná si někdo z vás všiml barokní sochy světičky poblíž Smíchovského nádraží. Světička jako atribut má košík s listinami. Je pro nás záhadou, jak se do Prahy dostal kult benediktinky z Belgie, která žila v 7. a 8. století. Stejná socha se též nachází v kostele svatého Mikuláše na Malé Straně, vystaveném jezuitou.

Svatá Aya byla provdána za svatého Hildulfa. Když ovdověla, darovala svůj majetek klášteru svaté Valtrudy v Montu, a tam také vstoupila. Po její smrti zpochybnili příbuzní její dar klášteru a požadovali vydání majetku jako dědictví zpět. Po dlouhodobém sporu se obě strany vydaly ke hrobu světičky, kde svatá Aya promluvila. Poté byla pře ukončena a majetek klášteru zůstal. Je vzývána jako patronka lidí, kteří vedou soudní spory a její svátek se slaví 18. dubna.

-kon-

Poučení:

Svatá Aya mnohým přispěla, buď že jejich soudní pře rychleji postupovala, nebo se šťastně zakončila.

O křesťané! Nepouštějte se v malicherných věcech do sporů. Je-li se vám však v důležité záležitosti souditi, tož hleďte jen, je-li věc spravedlivá, a volejte důvěrně k sv. Aye o přímluvu.

podle P. Vilém Auer, O.C.:

Obrázkový život svatých pro školu a dům, 1892

Benediktinky v Polsku – PAX – 1933

Kdežto mužské kláštery jen stěží začínají zase znovu po stoleté přestávce, ženské kláštery bez přerušení klidně žijí svým liturgickým životem, a to celkem v 9 klášterech: ve Stanionkách, ve Lvově (2 kláštery latinské a 1 klášter arménského ritu), v Niešwieži, v Přemyšlu, v Lomži, ve Wilně a ve Varšavě. Vadila jim ovšem dosud vzájemná osamocenost. Proto Svatý Otec reskriptem z 22. dubna 1931 jmenoval ndp. opata emauzského J. M. Arnošta Vykoukala apoštolským visitátorem, aby obětavě řeholnice po dlouhé době zase utvrdil v duchu svatého Patriarchy. Ndp. apoštolský visitátor navštívil všechny kláštery v době od srpna 1931 do února 1932. Za jednotný základ k reorganizaci jejich života zvolil schválené konstituce ženských klášterů Beuronské kongregace, avšem aplikoval je na polské poměry hlavně co do právní stránky. Šest z těchto klášterů je nyní spojeno ve vlastní kongregaci Neposkvrněného Početí.

PAX 1933 str. 318

III. Obláti benediktinského kláštera – setkání s benediktinkami, benediktiny a obláty v Emauzích 24. 11. 2002

Již řadu let se v Břevnovském klášteře několikrát do roka scházejí ženy, které se zajímají o benediktinskou spiritualitu. 24. 11. 2002 se toto setkání tentokrát uskutečnilo v Emauzích, protože bylo tématicky věnováno obláctví. Zúčastnily se ho české benediktinky, které se na působením u nás zatím připravují v Polsku, naši obláti, benediktini a nejen ženy ale výjimečně i muži. V tomto čísle vás chceme seznámit s hlavními příspěvky, které na setkání zazněly. Tímto chceme také připomenout srdečnou atmosféru i bohatství myšlenek, které jsme slyšeli. Tomuto tématu věnujeme samostatnou speciální kapitolu našeho listu oblátům.

Tři příspěvky ze setkání (bratr Jeroným, sestra Anežka a oblátka Scholastika) jsou doplněny o informace o emauzských oblátech v posledních 100 letech (s využitím vyprávění Mons. P. Jiřího Reinsberga).

Marie Magdalena, OblSB

Historie oblátů – bratr Jeroným, OSB

Již první mniši, Otcové pouště, vzbuzovali zájem prostých křesťanů. Přesto, že život křesťanů žijících ve světě je od života poustevníků tak odlišný, putovali tito věřící za Otců někdy hodně daleko na poušť. Nejčastěji jim kladli otázku: „Otče, co mám dělat, abych byl spasen?“ V pozdějších dobách nabylo „putování k mnichům“ takového rozsahu, že kupříkladu na ostrově Lerin ležící klášter byl za opata Aigulfa (+675) přirovnáván ke včelímu úlu. Později ve všech větších kláštřech, jejichž dějiny se zachovaly, jako ve svatém Havlu, Hirschau, Karvey, setkáváme se často i se stovkami duchovních, laiků, Bohu zasvěcených žen a pann. Tito všichni se beze slibů, pouhou příповědí, připojili ke klášterní rodině, a tak se učinili na ní závislými. Tito věřící, dnes bychom řekli obláti, tušili, že v klášteře jsou blízko spásy.

U Ulricha von Zell (+1493) čteme: „Je mnoho věřících křesťanů, chudých i bohatých, kteří prosí o naše bratrské společenství. Poskytuje se jim podíl na všech dobrech, ať je to modlitba nebo almužna, které v našem klášteře jsou. Za ně se konají modlitby, ať žijí, nebo také po jejich smrti.“

Hledáme-li původ zřízení světských oblátů v našem Řádě, musíme se asi tázat, zda snad již onen „nábožný světský muž“, který podle svatého Řehoře (13. kapitola) každého roku jednou, bez jídla, putoval k ctihodnému sluhovi Božímu Benediktovi, zda již on nebyl oblátem montecassinským.

Za nejstarší důkaz pro existenci určitého druhu obláctví můžeme považovat Řeholi svatého Fruktuosa z poloviny 7. století. Ta totiž obsahuje mezi jiným též ustanovení pro případ, že by oba manželé se svými ještě malými dětmi chtěli vstoupit do kláštera. Z roku 793 se nám zachoval zajímavý zápis z kláštera ve Farfě v Itálii. Nějaký muž připsal odevzdává sebe i své jmění ve prospěch kostela svatého Petra v Pise, náležejícímu k témuž klášteru, s výhradou, že tam bude moci prožít zbytek svého života.

Císař Karel Veliký bere pod státní ochranu církev a tím i kláštery se všemi právními důsledky a toho využívají mnozí lidé z okolí kláštera a přidružují se ke klášteru.

Krásný případ nám popisuje chronista (kronikář) Herman ze Saint Martin: Jeho otec Rudolf se rozhodl po těžké nemoci spolu se svou manželkou Mainsindou, pocházející ze šlechtického rodu, a se svými třemi dětmi, že se zasvěti Bohu při klášteře svatého Martina. Ježto se však jednalo o případ tak neobvyklý, musel se on i jeho manželka podle vůle opatovy podrobiti velmi přísné zkoušce. Tak musela Mainsinda chodit do města tkát, příst, dokonce i žebrot. Jejich příklad následovalo asi 120 mužů a žen natolik toužících po Bohu, že pro ně musela být zřízena zvláštní obydlí.

Uzavíraly se i závazky pro nás dost nepochopitelné, jako byl následující: „Adalbert odevzdává svatému Emmeramovi svoji služebnou Theoburgu s jejími dvěma syny Hadoldem a Edoldem, spolu se závazkem, že má každoročně položit na oltář svatého Emmerama dvanácti denárů...“

Někteří obláti však nevydrželi strohost klášterního života. Tak se dovídáme z jedné listiny císaře Ludvíka Zbožného, že propůjčuje právo opatovi dát chytit obláty svého kláštera, kteří mu podle všeho utekli.

Přítomnost tak velkého počtu laických lidí musela nutně narušovat vlastní klášterní život, takže koncil v Cáchách z roku 817 se rozhodl vydat nařízení k ochraně církevní kázně a nařizující, že žádnému laiku ani světskému knězi nesmí být dovoleno bydlet v klášteře.

Ve francouzském klášteře Cluny, založeném v roce 910, se stala hlavním zaměstnáním mnichů Opus Dei tedy liturgie. Obláti (někdy to byli obláti velmi vznešeného původu) přebírali ochotně za mnichy ruční práci, protože chtěli umožnit konat mnichům tak vznešenou činnost jako je liturgie.

Můžeme uvést historii svatého knížete franckého Karlomana, který se z pokory stal pastýřem ovcí na Monte Cassinu, jakož i ctihodného Hermana, lanckraběte Bádenského, jehož svatá ctižádost přivedla, aby mohl pást klášterní stáda v Cluny. Dokonce král Alfons ze Španělska, označovaný jménem „obediens“ t. j. oblát clunyský, by se býval zasvětil řeholní poslušností Králi Králů, kdyby ho „jeho“ opat nevrátil k prospěchu církve na trůn.

Mnozí z oblátů staré doby se stali velikými muži a ženami. Dokonce sám svatý Tomáš Aquinský byl dán jako oblát na Monte Cassino, kde potom skutečně obdržel vychování a vzdělání, a to jen proto, „ut ad

praelaturas illius loci venire posset“, aby tam později dosáhl hodnosti opatské.

Svatá Hildegarda (+1179) byla dána v osmi letech do kláštera v Disibodenbergu. V roce 1136 se stává v tomto klášteře abatýší. Napsala spis "Sci vias" (Znej cesty Pána.)

Svatá Mechtilda, (+1291) „slavíček Kristův“, navštívila v sedmi letech cisterciácký klášter v Rodersdorfu, kde byla její starší sestra Gertruda abatýší. Když se nechtěla vrátit domů, rodiče ji nechali v klášteře. Musela mlčet a pracovat jako jiné sestry. Přesto vytrvala a jako osmnáctiletá se s ostatními sestrami přestěhovala do Helfty a složila řeholní sliby .

Svatá Gertruda (+1302) žila od svého 5. roku v benediktýnském klášteře Helfta. Ve zjeveních jí Spasitel zjevil poklady svého Srdce.

Nabízí se otázka, proč je mnišský život v klášteře tak přitažlivý.

bratr Jeroným, OSB, zpracováno podle PAXu

Jak jsem se stala oblátkou sv. Benedikta.

Příspěvek k novodobé historii oblátů našeho opatství po roce 1980

Již od mého dětství bydlíme ve strašnické farnosti.

Pater Marian Klener, místní farář, byl duchovním vůdcem naší rodiny od začátku svého působení ve Strašnicích, kam nastoupil v roce 1962. Byl to právě on, kdo nás seznámil s emauzskými benediktiny, kteří v té době žili v rodišti svatého Benedikta, italské Nursii neboli Norčí.

S P. Marianem a jeho maminkou jsem spolu se svým bratrem cestovala poprvé v roce 1975 do Itálie na kněžské svěcení P. Bernarda Klenera, mnicha tohoto kláštera a bratra P. Mariana. Zde jsem se poprvé seznámila v malém společenství českých mnichů s benediktýnskou spiritualitou a poznala jsem převora norčského kláštera - P. Cyrila Stavěla.

Již od mládí jsem toužila vstoupit do kláštera. Jelikož to však v 70. letech u nás prakticky nebylo možné, uvažovala jsem o italské komunitě. Po ukončení studií na vysoké škole jsem začala pracovat a moje původní touha stát se řeholnicí se nesplnila.

Ještě dvakrát jsme cestovali v následujících letech do Itálie a navštívili jsme české benediktiny. Vzhledem k politické situaci u nás nemohl P. Cyril Stavěl přijet do vlasti, proto v roce 1980 cestoval do Polska, kde se mohl setkat s českými přáteli. I já jsem spolu s maminkou a bratrem měla možnost sejít se s ním v jednom polském klášteře blízko našich hranic.

Bylo to na jaře v roce 1980 - prosila jsem ho v soukromém rozhovoru o radu - on znal moji duchovní touhu - a byl to tehdy P. Cyril, který mi nabídl, abych se stala oblátkou jejich kláštera a já jsem nabídku s radostí přijala. Po půlročním čekání na podzim téhož roku P. Cyril pověřil P. Mariana, který byl již tajně let členem jejich kláštera, aby mne jeho jménem přijal jako první benediktýnskou oblátku emauzského kláštera v období exilu.

Obřad přijetí se uskutečnil dne 4. října 1980 soukromě v úplné tajnosti jen za přítomnosti členů rodiny ve strašnické kapli Neposkvrněného Početí Panny Marie. Další obláti byli postupně přijímáni P. Marianem v následujících letech.

Scholastika, OblSB

Formace oblátů - S. Anežka, OSB

Základní podmínkou pro to, aby se někdo stal oblátem, je snaha o prohloubení duchovního života s pomocí nějakého benediktýnského společenství. Jde o společné hledání Boha, společnou cestu k dokonalosti, snahu přiblížit se k Bohu. Lásta k liturgické modlitbě, k modlitbě žalmů, přitažlivost určité komunity a z toho vyplývající růst v duchovním životě – to může být znamenání povolání k benediktýnskému oblátství.

Stejně jako každý člen benediktýnského řádu patří ke konkrétnímu společenství, tak také každý oblát patří ke konkrétní komunitě. Nejde tedy jen o vztah ke spiritualitě, k řádu, ale k danému společenství. Při výběru společenství rozhodují především osobní kontakty mezi oblátem a společenstvím.

Poněvadž každý klášter je autonomní rodina, může si vytvořit vlastní formy kontaktů a spolupráce se svými obláty. Je potřeba poznat duchovní potřeby, touhy a přání jednotlivých oblátů, aby rektor oblátů věděl, jakým směrem má obláta vést. K tomu slouží především individuální setkání a rozhovory. Konkrétní rozhodnutí je v kompetenci opata, zatímco všeobecné zásady oblatury jako instituce jsou v kompetenci kongresu opatů, který se koná každých 5 let pod vedením opata primase.

Někteří obláti bydlí tak blízko kláštera, že mohou mít kontakt se společenstvím každý den. Častá účast na officiu jim umožní prohloubení vztahu s Bohem prostřednictvím monastické liturgie hodin, ale i prohloubení vztahu s komunitou, poznávání každodenního života. Jiní obláti mají možnost přijíždět třeba jen na víkendy nebo jen na den duchovní obnovy, rekolekce. Tato pravidelná setkání oblátů jsou dobrou příležitostí nejen k vzájemnému duchovnímu posílení, ale také k prohloubení znalostí Písma svatého, liturgie, ke sdělení osobních zkušeností, radostí a těžkostí. Organizace takového setkání může být obtížná – nejen po té vnější stránce – tzn. vhodný termín, dojezd, ale především po té duchovní a intelektuální stránce v závislosti na stavu oblátů. To je pak potřeba doplnit na individuálních setkáních. Obláti by se neměli z vlastní iniciativy setkávat nějak oficiálně bez vědomí komunity, tzn. nezávisle na klášteře, protože jsou obláty jen na základě úzkého a opravdového kontaktu s klášteřem. Bez tohoto kontaktu oblátství ztrácí smysl.

Kromě osobních setkání se nabízí také korespondence. Buď vychází iniciativa od obláta, který chce tímto způsobem udržovat kontakt s komunitou, nebo iniciativa vychází od komunity, která posílá svým oblátům dopisy, zpravodaje, časopisy, aby byli informováni o závažnějších

událostech v životě řádu, o životě a činnosti komunity, o různých řádových slavnostech, výročí apod.

LITURGICKÁ MODLITBA

Ideální by bylo, kdyby oblát mohl být každý den na mši svaté, ale vzhledem k různým jiným jeho povinnostem se to nedá vyžadovat. Pokud jde o modlitbu breviáře – oblát není zavázán k modlitbě celého officia. Každý si může vybrat, která modlitba bude pro něho duchovně největším přínosem a zároveň ho nebude časově zatěžovat. Nejvhodnější je samozřejmě modlitba ranních a večerních chval. Poněvadž program modliteb v komunitě je stále stejný, může si oblát přizpůsobit svůj rozvrh dne tak, aby mohl chodit na některou modlitbu nebo se aspoň duchovně spojit s konventem v hodině modlitby. Také modlitba růžence je považována za oficiální modlitbu církve, takže kdo se nemůže zúčastnit breviářové modlitby, může se místo toho pomodlit růžencem. Podstatný je především čistý úmysl chválit Boha slovy Písma – k tomu se nejlépe hodí žalmy. Také osobní modlitba má své místo v každodenním životě obláta, pokud je to jen možné, bylo by dobře si vyhradit asi půl hodiny denně usebrání, ticha.

DUCHOVNÍ ČETBA

Benedikt nazval duchovní četbu Božím čtením (Lectio divina), čili jde o navázání kontaktu skrze víru a lásku s Bohem, který k člověku promlouvá skrze Písmo. Lectio divina je jedním ze základních prvků mnišského života, proto má mnich vyhrazen čas na toto čtení. Toto oblát zajištěno nemá, přesto by si měl každý den vymezit nějaký čas pro četbu Písma. Čtení přináší víc užítku než poslouchání. Vedle Písma by měl oblát číst také literaturu o duchovním životě, dějinách církve, historii řádu, církevní dokumenty. Základní podmínka pro dobré lectio je motivace. Nezáleží na tom, kolik se přečte, ale jaký užitek to přináší v životě, nakolik to pomáhá člověku poznávat Boží zjevení, růst ve víře, lásce, svobodě.

EVANGELNÍ RADY A OBLÁTI

Co má oblátství společného a v čem se naopak liší od života řeholníků? Základním rysem řeholního života je život v čistotě, chudobě a poslušnosti. Život podle těchto rad je zavazující, ale ony samy o sobě nejsou cílem řeholního života, mají vést k růstu v lásce k Bohu. Obláta žijícího ve světě se tyto rady také týkají, ale jejich vnější forma musí být jiná.

• chudoba

Oblát disponuje dál veškerým svým majetkem, jestliže chce, může materiálně pomáhat klášteru podle svých možností. Ale ctnost chudoby, ke které se oblát zavazuje příslibem, musí být v jeho životě viditelná. Nejlépe po dohodě s rektorem oblátů se stanoví, jakým způsobem má oblát realizovat ctnost chudoby skrze určitá omezení, sebezápor atd.

• čistota

Jak už bylo řečeno, oblátem může být každý člověk nezávisle na jeho civilním stavu. Jestliže je oblát ještě svobodný, není pro něho celibát zavazující, může se oženit, vdát, ale jeho oblátský příslib trvá dál. Někdo právě kvůli tomuto příslibu se rozhodne žít v celibátě celý život. Je-li si jistý, že je povolán k životu bez manželství, může navíc složit slib čistoty. Tento slib však skládá samému Bohu, zatímco oblátský příslib má jiný charakter a zavazuje ho vůči komunitě. Může se také stát, že jeden z manželů je oblát a druhý ne nebo jsou oba dva obláti. Pro ně je závazný slib manželské čistoty, věrnosti, ale i slova svatého Pavla 1 Kor 7,29-31.

• poslušnost

Je charakteristickým rysem benediktinského mnicha. Trochu jinak bude vypadat ctnost poslušnosti pro obláty. Nejde jen o poslušnost vůči radám či nařízením rektora, ale také o svědomité plnění rodinných, společenských a pracovních povinností, protože v tom, co s sebou nese každodenní život, se také projevuje Boží vůle. Není tak důležité, co kdo dělá, ale jak to dělá. Často v těch nejdrobnějších věcech se ukazuje, jak ochotně a horlivě chce člověk sloužit Bohu a líbit se mu. Takto chápaná poslušnost je pak nejkrásnější spoluprací s Bohem na jeho stvořitelském díle i v procesu spásy světa. O takové poslušnosti svatý Benedikt říká, že je Bohu milá a lidem příjemná.

Kromě těchto evangelních rad patří k benediktinskému způsobu života bratrská láska, pokora a mlčení. Ve 4. kapitole RB (nástroje dobrých skutků) najdeme konkrétní rady, jak prokazovat lásku k bližnímu, přejícnost, upřímnost, nezištnou horlivost. Ukazuje se, že způsob, jakým někomu prokazujeme dobro a pomoc, rozhoduje o hodnotě naší pomoci.

• pokora

Podle slov svatého Benedikta spočívá ve snaze neustále myslet na Boží přítomnost, být si neustále vědom, kým je Bůh a čím je člověk. Z tohoto vztahu pak vyplývá upřímná touha velebit Boha a děkovat mu.

• mlčení

Benedikt nazývá mlčení ctností, ovšem za určitých podmínek. Je to v dnešním světě velmi důležitá ctnost vědět, kdy je třeba mluvit, zaprotéstovat proti zlu a nespravedlnosti. Dále je třeba si uvědomit hodnotu slova – svého i druhého člověka. Svatý Benedikt říká, že dobré slovo má větší hodnotu než největší dar. Dnešní svět je přeplněn slovy, informacemi, člověk někdy nebere vážně ani svoje slovo. Moc a význam slova ukazuje kniha Přísloví 18,21 „V moci jazyka je život a smrt“. Podceňování hodnoty slova se obrátí proti člověku, proto také kdo hodně mluví, neunikne hříchu. Snadno se sklouzne k mnohomluvnosti. Ctnost zdrženlivosti a rozvahy, pocit zodpovědnosti a lásky k bližnímu, jakoby sám vnuká člověku, kdy a co je třeba říct. Svatý Benedikt učí, že kdo chce ovládnout svůj jazyk, měl by se za určitých okolností zdržet dokonce dobrého rozhovoru, užitečného.

Existuje rčení: „Moudrý ví, co říká, hloupý říká, co ví.“ Moudrý tedy ví, co komu a jak je třeba říct, aby to přineslo nějaký užitek.

- **vnitřní usebrání**

Mlčení má velký význam pro rozvoj duchovního života, je podmínkou pro kontakt s Bohem. Mlčení však není cílem samo o sobě, ale jen přípravou k vnitřnímu ztišení se, usnadňuje naslouchání Bohu.

Historie oblátů v Emauzích ve 20. století

V 11. století opat z Hirschau Vilém rozlišuje obláty do dvou kategorií: „interní“ neboli „regulární“, kteří žijí v klášteře stejným způsobem jako ostatní mniši, ale bez slavných slibů, a „externí“ neboli „sekulární“, kteří žijí ve světě a jsou přísliby připojeni ke konkrétní klášterní komunitě. Tento institut sekulárních oblátů zanikl v době sekularizace za Francouzské revoluce a napoleonských válek. V 2. polovině 19. století souběžně s obnovou benediktinského řádu je obnoven i institut sekulárních oblátů. V roce 1888 přiznává Svätý Stolec oblátům řadu odpustků a Kongregace posvátných obřadů potvrzuje „Obřady pro obláty“. V roce 1904 Svätý Stolec oficiálně potvrzuje „Stanovy oblátů“.

Dle vyprávění Mons. P. Jiřího Reinsberga uvádíme následující: V Emauzích do 1. světové války studovali chlapani – obláti - střední školu, která však neměla právo veřejnosti (neměli tedy státem uznanou maturitu). Jedním z těchto chlapanů byl pozdější opat Arnošt Vykoukal. Šlo zde o juvenát – studium se týkalo těch, kteří by se chtěli stát mnichy. Zpívali též v chóru. Po 1. světové válce studovali chlapani v Arcibiskupském gymnázium v Bubenči. Juvenát měla na starosti slečna Anna Müllerová (je pohřbena v řádovém hrobě na Vyšehradě) a duchovní vedení měl na starosti P. Marian Schaller. Dále existovaly oblátky – dospělé ženy, které pomáhaly v kostele. P. Reinsberg si pamatuje též 2 obláty regulární – jeden z nich byl výtvarník a je autorem mramorové sochy svatého Benedikta u původního vchodu do klášteera.

Zda existovali emauzští obláti – muži - se zatím nepodařilo zjistit. Víme s jistotou, že francouzský básník a diplomat Paul Claudel, který často do Emauz přicházel v době svého diplomatického působení v Praze, byl od roku 1900 oblátem opatství Ligugé (jde o starobylé místo s tradicí až ke svatému Martinovi, klášter byl obnoven v 19. století).

V době exilu emauzských benediktinů v Norči pověřil tehdejší převor P. Cyril přijímáním emauzských oblátů v Praze P. Mariana, OSB: P. Marian vydal samizdatově v 80. letech Řeholi svatého Benedikta, Stanovy oblátů svatého Benedikta a latinsko-český kompletář. Tak v době, kdy z politických důvodů mniši žili v zahraničí, se na strašnické faře postupně vytvořila skupinka asi 25 oblátů.

Konstantina, OblSB

IV. Liturgie a praktický křesťanský život

ORA ET LABORA – spojení práce s modlitbou

Část druhá: Modlitba a práce

V první části naší úvahy jsme se zmínili o tom, že si dnes lidé často stěžují na nedostatek času k modlitbě, protože jsou přetíženi prací. Není to však způsobeno tím, že práci považujeme za důležitější než modlitbu, že dokonce hledáme v práci útočiště, abychom utekli před duchovní prázdnotou? Dobrým měřítkem může být otázka, zda nedostatek času k modlitbě pocítuji jako skutečné odříkání, zda ve chvíli, kdy budu mít jednou skutečně čas, dám přednost modlitbě a meditaci, nebo se budu raději věnovat jiným věcem.

Pokud jsem prací opravdu objektivně přetížen, pak existuje pouze jediná cesta, jak brát modlitbu stejně vážně jako práci: Jako si určujeme čas a termín důležité práce, právě tak si musíme určit pevně stanovenou dobu k modlitbě a tu pak zachovávat za každou cenu. V této době modlitby, která nám může někdy připadat jako chvíle, kdy neděláme nic "důležitého" nebo "naléhavého", se musíme vyrovnávat se svou základní bezmocí a neschopností vyřešit vlastní i cizí problémy a změnit svět. Naše mnohé záměry, povinnosti a úkoly nejsou pak vůbec tak naléhavé, jak se nám původně zdálo, a tak nad námi ztrácejí svou moc.

Kdo se chce v životě řídit heslem "modli se a pracuj", ten musí vytvořit takový životní styl, v němž dá odpovídající prostor nejen solidní práci, ale i zdravé modlitbě - jen z modlitby mohou vykonávat práci tak, aby měla pozitivní vliv na můj duchovní život.

2. MODLITBA A JEJÍ VLIV NA PRÁCI

Modlitba vyjasňuje motivy, které nás pobízejí k práci

„Jsou-li v klášteře řemeslníci a opat jim to dovolí, ať se vši pokorou vykonávají své řemeslo. Kdyby se některý začal pro svou dovednost vynášet a zdálo se mu, že klášteru přispívá něčím zvláštním, bude mu práce odňata a nevrátí se k ní, dokud se nepokoří a opat mu to znovu nedovolí.“ (RB 57, 1-3)

Svätý Benedikt klade velkou váhu na to, abychom práci vykonávali z čistých motivů. I kdyby práce jednotlivce přinášela společenství sebevětší užitek, nesmí to být důvodem, aby u ní zůstal, škodí-li to jeho duši.

Pocity nechuti, zneužívání a přetěžování mají často svou příčinu v nevyjasněných motivech. Když v modlitbě před Bohem získáme od práce odstup a odkryjeme tato hnutí, pak možná poznáme, že nechceme slyšet

Boží požadavky, že se srovnáváme s ostatními, cítíme se ukřivdění nebo zase moc důležití - místo abychom se pustili do toho, co pro nás určil Bůh.

Modlitba pomáhá vytvářet správný postoj k práci

Modlitba má určovat naše chování při práci a jednání s lidmi. Ačkoliv si sv. Benedikt přeje, aby se pracovalo dobře, nejde mu o to, aby se za všech okolností dosáhlo co nejvyšší produktivity, nýbrž aby se pracovalo v lidsky a duchovně dobré atmosféře.

Sloužit, ale s láskou:

„Bratři si mají navzájem sloužit a služby v kuchyni není zproštěn nikdo, leda pro nemoc nebo nějaké důležitější zaměstnání. Tak se totiž dosahuje větší odměny a roste láska.“ (RB 35,1-2)

„Všem se má projevovat náležitá úcta, nejvíce bratřím ve víře a poutníkům. Jakmile je tedy ohlášen nějaký host, představený nebo bratři mu okamžitě s veškerou laskavou ochotou vyjdou vstříc.“ (RB 53,2-3)

„... z lásky a v důvěře v Boží pomoc ať poslechne.“ (RB 68,5)

Svatý Benedikt si i při tzv. „otrockých pracích“ nebo při výkonech hraničících s jedincovými schopnostmi přeje postoj lásky. Láska je viděna jako něco, co druhému dlužíme. Láska není samozřejmost, nýbrž úkol, do něhož musíme případně teprve dorůst a hlavně si tuto ctnost na Bohu vyprosit.

Dříve, než bratři začnou s týdenní službou v kuchyni (která byla v době Benediktově vykonávána otroky), mají se vrhnout před celým společenstvím na tvář a prosit o modlitbu. Přitom opakují verš žalmu: „Bože, přijď mi na pomoc, Pane, pospěš mi pomáhat“ (RB 35,17). Stejný verš uvádí každou modlitbu během dne. Boží pomoc a požehnání jsou tedy právě tak důležité pro modlitbu jako pro práci konanou v lásce.

Pracovat s pokorným a poslušným srdcem:

„Takoví mniši tedy ihned opouštějí svůj osobní zájem a zřikají se vlastní vůle, ihned odkládají vše z rukou, zanechají nedokončené, co dělali a rychlým krokem poslušnosti následují skutkem hlas toho, kdo dal rozkaz.“ (RB 5,7-8)

Pokorou svatý Benedikt rozumí nejen ochotu sloužit svou prací společenství, ale i vnitřní odstup a svobodu vůči práci. Pokorný člověk se nepřeceňuje a práce mu neslouží k vlastnímu sebepotvrzování. Protože je ve „službě Boží“, je pro něj druhořadé, jakou službu koná - odevzdal Bohu své schopnosti, aby jich použil k užítku druhých. Reptání svědčí o tom, že je pro mne důležitější uspokojení mých vlastních představ a přání.

Benediktovy pokyny nám, lidem žijícím ve světě, mohou posloužit k prozkoumání ryzosti našeho jednání. Pokud pro nás není při práci rozhodující seberealizace nebo výsledky, ale ochota sloužit Bohu a druhým,

pak jsme dospěli k vnitřní svobodě vůči práci, jak ji vyžaduje sv. Benedikt ve své řeholi. Potom se můžeme do práce zcela ponořit a radovat se z ní, a přesto ji kdykoliv opustit a přenechat někomu jinému, když nás Bůh volá k jiné službě.

Konat práci s pečlivostí a úctou

„Na všechny předměty kláštera a na celý jeho majetek pohlíží jako na posvátné oltářní nádoby. Nic nepovažuje za zanedbatelné.“ (RB 31,10-11)

Pro sv. Benedikta je Bůh všude přítomen tak intenzivně, že tato Jeho přítomnost vše zasahuje a proměňuje. Z toho pramení velká úcta k věcem. Ta se projevuje především v klidném a soustředěném způsobu, jak člověk pracuje a jak zachází s věcmi. Kdo pracuje s vnitřním klidem, tíše, pečlivě a s úctou, ten nevypadne z Boží přítomnosti a práce sama se mu stane "bohoslužbou", službou Bohu.

Avšak svatý je především člověk - nádoba Boží přítomnosti. Svatý Benedikt často ve své řeholi opakuje, že ve spolubratrovi potkáváme samotného Krista, i když nám může být nesympatický nebo o nás nepřátelsky smýšlí. Jak bychom se chovali ke Kristu, kdyby stál před námi? Jednali bychom jistě s velikou úctou a obezřetností.

(Pokračování příště)

Placida OblSB,

podle A. Griina a F. Rupperta

Modlitba ke svatému Michaelu Archandělovi

Následující modlitba byla napsána Svatým otcem Lvem XIII. v roce 1884 po vidění bitvy mezi církví a satanem. Je doporučována jako modlitba za církvev.

Svatý Michaeli Archanděli, braň nás v boji, proti zlobě a úkladům d'áblovým budiž nám záštitou. Nechat' Bůh přikáže jemu, pokorně prosíme; ty pak, Kníže vojska nebeského, satana a jiné duchy zlé, kteří ke zkáze duší světem obcházejí, božskou mocí do pekla svrhni. Amen.

Sancte Michael Archangele, defende nos in proelio, contra nequitiam et insidias diaboli esto praesidium. Imperet illi Deus, supplices deprecamur: tuque, Princeps militiae coelestis, Satanam aliosque spiritus malignos, qui ad perditionem animarum pervagantur in mundo, divina virtute, in infernum detrude. Amen.

-kon-

IV. Zprávy

Reichenau

Od 1. září 2001 bylo ve spolupráci s arcidiecézí Freiburg obnoveno „modli se a pracuj“ na ostrově Reichenau (Augia Dives) na Bodamském jezeře v Německu. Toto místo je známé z životopisného románu o mnichu Heřmanovi z Altshausenu „Dokonalá svoboda“ od M. C. Ziescheové. Iniciátorem projektu oživení klášterního života je P. Stephan Vorwerk, který působil v Tabghe na Genezaretském jezeře, připojil se k němu opat Nikolaus Egender, který též působil dlouhou dobu ve Svaté zemi. Klášter byl zrušen roku 1757, v roce 1803 byl ostrov Reichenau sekularizován a katedrála se stala farním kostelem.

převzato z Erbe und Auftrag, 6/2001 -pl-

Mnichov - Sestra Agape Gensbaur, OSB

Je tomu právě rok, kdy byl v Mnichově vydán sborník „Einblicke - Wie schön benediktinisches Leben sein kann“ u příležitosti 80. narozenin sestry Agape Gensbaur z Komunity VENIO. Sestra Agape byla dlouholetou převorkou této komunity, původně pochází z Čech a hovoří česky. V této knize se zmiňuje o tom, jak se seznámila s naší oblátkou Klárou. Vypráví, jak spolu zorganizovaly přednášku o benediktinském životě, která se konala v Emauzském klášteře 10. 3. 1991. Dále vzpomíná na svůj další pobyt v Praze v roce 1992 a připojuje referát, který přednesla v kněžském semináři v Dejvicích.

Ve sborníku najdeme též vzpomínku na kongres opatů v roce 1977 v Admontu, kde hlavním celebrantem byl břevnovský opat Anastáz Opasek. Tehdy ve vyhnanství slavil 30. jubileum opatské benedikce.

-pl-

P. Reinsberg – 60. výročí kněžského svěcení

Dne 19. 12. 2002 oslavil 60. výročí přijetí kněžského svěcení v hlavním farním kostele Starého Města u Panny Marie před Týnem Mons. P. Jiří Reinsberg. Při děkovné mši svaté připomněl, že své kněžské povolání obdržel v Emauzích. Po studiích v Římě byl vysvěcen 19. 12. 1942 v Lateránské bazilice. Primiční mši svatou sloužil 20. 12. 1942 u benediktinů u Svatého Pavla za Hradbami. Při své kněžské službě geniálně propojil ovoce meziválečného liturgického hnutí s pokoncilní obnovou liturgie. Jeho maminka byla Emauzská oblátka a z okruhu jeho duchovních dětí jsme obláti 4 (Josef, Klára, Konstantina, Anna – Markéta). Dne 30. 3. se dožil 85 let. Přejeme drahému Otci Jiřímu mnoho Boží milosti a požehnání do dalšího života.

-kon-

Zprávy z Emauz

V listopadu 2002 se uskutečnilo v Emauzích vzpomínkové setkání pamětníků P. Methoda Klementa, OSB (1889 – 1979).

Sliby oblátů Benedikta a Anny – Markéty se konaly v Císařské kapli v pondělí dne 2. 12. 2002.

Apoštolský nuncius Erwin Josef Ender navštívil Emauzy v adventě 2002 a zúčastnil se též zpívaných nešpor.

Opat primas Notker Wolf, OSB a opat z Pannonhalmy Astrik Várszegi, OSB navštívili Emauzy dne 13. 1. 2003. Po nešporách se krátce pozdravili s přítomnými 3 obláty.

Nejstarší emauzská oblátka Pia zemřela 27. 1. 2003 ve věku 90 let. Oblátkou byla od roku 1981. Pohřbena byla dne 3. 2. 2003 na Olšanech.

21. 3. 2003 se po mši svaté konala obnova oblátských slibů. Poté se konalo setkání s mnichy v knihovně kláštera. Celkem oblátů je nyní 24, z toho mužů je 9 (včetně 2 duchovních).

Pořad bohoslužeb v Emauzích

Latinské zpívané nešpory: pondělí až pátek 18,00
Růženec: úterý 17,20

Svatý týden a velikonoce:

Zelený čtvrtek 17. 4.: 18,00 hod.
Velký pátek 18. 4.: 15,00 hod.
Bílá sobota 19. 4.: 20,00 hod.

Velikonoční pondělí 21. dubna 2003:

Slavnostní mše svatá, při které biskup Asztrik Várszegi posvětil nový oltář v kostele P. Marie, sv. Jeronýma a slovanských patronů. Začátek v 10,00 hodin.

MANE NOBISCUM DOMINE – List oblátům svatého Benedikta
vydává: Opatství Emauzy, Vyšehradská 49, 120 00 Praha 2
rektor oblátů: bratr Jeroným, OSB
redakční rada:
Marie Magdalena, OblSB, Konstantina, OblSB, Placida, OblSB
e-mail: emobl@seznam.cz
